

Warszawa, dnia 4 września 2015 r.

Szanowna Pani
Prof. Małgorzata Omilanowska
Minister Kultury i Dziedzictwa Narodowego
Ul. Krakowskie Przedmieście 15/17
00-071 Warszawa

Szanowna Pani Minister,

W imieniu TVN S.A. przedstawiamy stanowisko w ramach konsultacji publicznej dotyczącej najważniejszych regulacji zawartych w dyrektywie 2010/31/WE o audiowizualnych usługach medialnych.

Stanowisko TVN S.A.

**w ramach konsultacji publicznej dotyczącej najważniejszych regulacji zawartych
w dyrektywie 2010/31/WE o audiowizualnych usługach medialnych**

1. Zakres dyrektywy 2010/31/WE

Czy zakresem dyrektywy powinny być objęte usługi, które są z niej obecnie wyłączone? Jakie powinny to być usługi?

Wariant I

Realizacja celów dyrektywy 2010/13/UE o audiowizualnych usługach medialnych („DAUM”) jest uzależniona od sposobu dostępu i korzystania przez użytkowników z materiałów audiowizualnych. Ze względu na coraz szersze korzystanie z serwisów audiowizualnych podlegających dyrektywie 2000/31/WE o handlu elektronicznym, a w prawie krajowym ustawie o świadczeniu usług drogą elektroniczną, należy rozważyć, w jakim zakresie serwisy te powinny zostać objęte dyrektywą o audiowizualnych usługach medialnych, ze względu na to, że w coraz szerszym zakresie dostarczają informacji i rozrywki oraz kształtują świadomość społeczną. Są one wyłączone z zakresu stosowania DAUM, gdyż wpływ dostawcy

usługi na jej treść nie spełnia kryterium odpowiedzialności redakcyjnej, a materiały zamieszczane w serwisach nie zawsze wykazują podobieństwa do audycji.

Rozszerzenie zastosowania choćby niektórych wymagań DAUM powinno dotyczyć tych przypadków, gdy o doborze materiałów audiowizualnych w serwisie rozstrzyga dostawca urządzenia końcowego, aplikacji, operator sieci lub inny podmiot nieponoszący odpowiedzialności redakcyjnej w rozumieniu DAUM.

Czy uzasadnione jest utrzymanie obecnej stopniowalnej regulacji i różne traktowanie usług linearnych i nielinearnych?

Obecna regulacja jest wystarczająca.

2. Zasady ustalania jurysdykcji wobec dostawców usług medialnych.

Jakie są skutki zasady państwa pochodzenia dla kształtu polskiego rynku usług medialnych oraz ochrony polskich konsumentów przed niezgodnymi z prawem działaniami dostawców usług medialnych?

Stosowanie zasady państwa pochodzenia przynosi pozytywne skutki dla europejskiego i krajowego rynku usług audiowizualnych, wzmacniając pewność i bezpieczeństwo prawne uczestników tego rynku.

Zasada państwa pochodzenia spełnia swoją rolę pod warunkiem efektywnej współpracy krajowych organów regulacyjnych zapewniających poszanowanie zasad wynikających z DAUM w przypadku wystąpienia naruszeń minimalnych standardów wynikających z dyrektywy.

Jak powinny być ukształtowane zasady ustalania jurysdykcji wobec dostawców usług medialnych?

Obecna regulacja jest wystarczająca.

Czy i ewentualnie na jakich zasadach podmioty świadczące swoje usługi spoza terytorium UE powinny być objęte zakresem dyrektywy?

Podmioty świadczące audiowizualne usługi medialne spoza UE, które na podstawie obecnych zasad są wyłączone z zakresu stosowania DAUM, powinny podlegać minimalnym wymaganiom dyrektywy w przypadku oferowania usług przeznaczonych wyraźnie dla odbiorców w państwach członkowskich UE, zaś kwestię tę należy oceniać w sposób podobny, jak w przypadku delokalizacji.

Odpowiednie środki egzekucyjne, stosowane pod kontrolą Komisji Europejskiej, powinny dotyczyć ograniczeń w zakresie retransmisji tych usług przez podmioty i za pomocą sieci podlegających jurysdykcji państw członkowskich UE.

3. Przekazy handlowe

Jakie zmiany należy wprowadzić w zakresie rozpowszechniania przekazów handlowych w audiowizualnych usługach medialnych, aby zapewnić rozwój tych usług w Polsce, a jednocześnie zapewnić wysoki stopień ochrony konsumentów przed nadmierną ilością przekazów handlowych?

Podstawowa zmiana powinna być wprowadzona na poziomie prawa krajowego poprzez zapewnienie finansowania nadawcy publicznego z opłaty audiowizualnej lub stabilnego, niezależnego od czynników politycznych funduszu publicznego oraz wyeliminowanie reklam z ustawowych programów publicznych.

Proponowane rozwiązanie powinno sprzyjać ograniczeniu wykorzystania limitów czasowych reklam w programach nadawców komercyjnych. Sprzyjałoby temu również dopuszczenie możliwości rozpowszechniania programów poświęconych łącznie reklamie, telesprzedaży i autopromocji, co wymagałoby zmiany art. 25 DAUM, który obecnie to uniemożliwia. Ilościowe limity rozpowszechniania reklam w programach są obecnie na właściwym poziomie.

Sposób korzystania z usług na żądanie przez użytkowników i zróżnicowane modele biznesowe tych usług nie uzasadniają wprowadzania limitów ilościowych reklam dla tych usług.

4. Ochrona konsumentów

W jakim kierunku należy zmieniać regulacje dotyczące ochrony konsumentów, w szczególności małoletnich, przed szkodliwymi treściami?

Ochrona ekonomicznych interesów konsumentów w zakresie korzystania z audiowizualnych usług medialnych rozwija się w ostatnich latach poprzez orzecznictwo Trybunału Sprawiedliwości rozciągające na usługi telewizyjne zastosowanie dyrektyw UE chroniących konsumentów w odniesieniu do usług łączności elektronicznej (m.in. wyrok z dnia 7 listopada 2013 r, w sprawie C 518/11, UPC Nederland BV przeciwko Gemeente Hilversum, wyrok z dnia 30 kwietnia 2014r., w sprawie C-475/12, UPC DTH Sàrl przeciwko Nemzeti Média- és Hírközlési Hatóság Elnök-helyettese). Spowodowało to zmianę orzecznictwa sądów krajowych i uznanie przez Prezesa Urzędu Komunikacji Elektronicznej, że do usług telewizyjnych stosuje się przepisy Prawa telekomunikacyjnego.

Nowa interpretacja przepisów dotyczących usług telewizyjnych wywołuje poważną niepewność i ryzyko w działalności satelitarnych i naziemnych platform płatnych usług telewizyjnych, dotyczących obciążeń publicznoprawnych z tytułu świadczenia usług łączących elementy transmisyjne i dostarczania zawartości programów.

Ponieważ źródłem tej niepewności jest interpretacja prawa Unii Europejskiej, uzasadnione jest doprecyzowanie w dyrektywie DAUM sprawy rozgraniczenia usług telewizyjnych i usług łączności elektronicznej, a w konsekwencji przepisów chroniących interesy konsumentów w dziedzinie działalności telewizyjnej oraz w telekomunikacji.

Ochrona małoletnich przed szkodliwymi treściami nie wymaga dodatkowych uregulowań w odniesieniu do programów.

Czy należy zobowiązać dostawców usług medialnych do udostępniania konsumentom większej ilości informacji, np. dotyczących ich struktury właścicielskiej?

Obecna regulacja jest wystarczająca.

5. Promowanie twórczości europejskiej

Jak powinny być ukształtowane regulacje dotyczące promowania twórczości europejskiej w audiowizualnych usługach medialnych?

Regulacje dotyczące promowania twórczości europejskiej w programach są bardzo wymagające i odpowiednio egzekwowane. Nadawcy, będący jednocześnie dostawcami usług na żądanie, realizują wymóg wspierania twórczości europejskiej w wysokim stopniu, niezależnie od tego, że dyrektywa wymaga tylko promocji „w granicach możliwości i w stosowny sposób”. Takie ogólne sformułowanie prowadzi do znacznych dysproporcji dotyczącej tej promocji pomiędzy państwami członkowskimi UE.

Z tego powodu rozważenia wymaga sprawa doprecyzowania wymagań dotyczących promocji utworów europejskich przez dostawców usług na żądanie w taki sposób, aby uzyskać większe zaangażowanie dostawców, którzy nie są jednocześnie nadawcami.

6. Dostęp osób niepełnosprawnych do audiowizualnych usług medialnych.

Jak należy ukształtować regulacje dotyczące audiowizualnych usług medialnych dla osób niepełnosprawnych?

Obecna regulacja jest wystarczająca.

7. Wydarzenia o zasadniczym znaczeniu dla społeczeństwa.

Czy obecne regulacje dotyczące transmisji z tzw. ważnych wydarzeń oraz prawa do krótkich relacji powinny być zmodyfikowane? Jakie powinny być kierunki ewentualnych zmian?

Regulacja transmisji ważnych wydarzeń nie wymaga korekty ani na poziomie prawa UE, ani na poziomie krajowym. Natomiast w przypadku prawa do krótkich relacji (sprawozdań), uregulowanych wyczerpująco w art. 15 DAUM, niewystarczająca jest krajowa implementacja tych przepisów w art. 20c ustawy o

radiofonii i telewizji. Przepis art. 15 ust. 5 DAUM określa warunki wykorzystania krótkich relacji w audiowizualnych usługach medialnych na żądanie.

W polskiej ustawie sprawa nie została uregulowana, co powoduje ograniczenie możliwości wykorzystania krótkich relacji przez nadawców udostępniających wcześniejsze audycje rozpowszechnione w programie jako usługi na żądanie.

8. Prawo do odpowiedzi.

Czy obecne regulacje prawa do odpowiedzi powinny zostać zmodyfikowane? Jakie powinny być kierunki ewentualnych zmian?

Obecna regulacja jest wystarczająca.

9. Organy regulacyjne.

Czy dyrektywa powinna zawierać bardziej szczegółowe regulacje dotyczące krajowych regulatorów rynków usług medialnych?

Zakres wymagań określonych w DAUM dla krajowych organów regulacyjnych w dziedzinie audiowizualnych usług medialnych jest bardzo ograniczony i odbiega od wymagań przewidzianych dla innych organów regulacyjnych o podobnym charakterze. Jedyne motyw 94 DAUM wskazuje na wymóg niezależności organu, a także bezstronności i przejrzystości w jego działaniu.

Celowe jest rozważenie przeniesienia tych wymagań do przepisów DAUM, a także wprowadzenie niektórych standardowych rozwiązań stosowanych w odniesieniu do innych regulatorów sektorowych. Celowe jest wprowadzenie wymogu prowadzenia publicznych konsultacji najważniejszych decyzji regulatora dotyczących rynku audiowizualnych usług medialnych.

Dyrektywa powinna wymagać, aby organ regulacyjny nie był zobowiązany do wykonywania instrukcji innego organu państwowego oraz aby od decyzji organu regulacyjnego przysługiwało odwołanie do sądu, zapewniające możliwość zbadania istoty sprawy.

Regulatorowi można przyznać także gwarancje dotyczące wystarczających zasobów finansowych w postaci odrębnego budżetu podawanego do wiadomości publicznej, ograniczenia możliwości odwołania go z powodów politycznych oraz wprowadzenia wymogu publikacji uzasadnienia decyzji odwołującej osobę pełniącą funkcje organu regulacyjnego.

Czy należy wprowadzić zmiany do prowadzonej przez regulatorów procedury przeciwdziałania tzw. delokalizacji nadawców uregulowanej w art. 4 dyrektywy?

Obecna regulacja jest wystarczająca.

10. Zasada *must carry* oraz dostęp do treści użyteczności publicznej

Czy należy wprowadzić zmiany do europejskich regulacji dotyczących zasady *must carry*? W jakim kierunku powinny pójść ewentualne zmiany?

Przepisy dyrektywy 2002/22/WE o usłudze powszechnej dotyczące zasady *must carry* powinny być tak sformułowane, aby nie mogły służyć do wymuszania na nadawcach udostępnienia programu do rozpowszechnienia na zasadzie *must carry* i *must offer* na obszarze, który nie jest objęty licencjami na korzystanie z utworów, uzyskiwanymi przez nadawcę w toku działalności telewizyjnej.

Przepisy powinny ograniczać zastosowanie zasady *must carry* do operatorów sieci łączności elektronicznej sprawujących efektywną kontrolę nad lokalizacją zakończeń tej sieci.

Celowe jest wprowadzenie zastrzeżenia, iż objęcie programu zasadą *must carry* nie oznacza zakazu pobierania opłat za udostępnienie programu przez nadawcę, analogiczne do zastrzeżenia, że nie jest wykluczone pobieranie opłat za usługi transmisyjne.

Jakie środki powinny zapewniać konsumentom dostęp do szczególnie istotnych audiowizualnych usług medialnych oraz rozpowszechnianych w nich treści użyteczności publicznej? Jak ułatwić konsumentom korzystanie z tego typu usług?

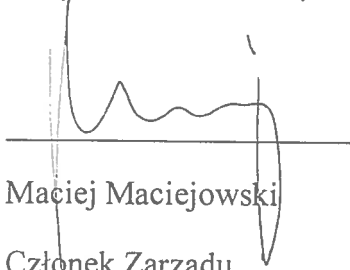
Wprowadzanie dodatkowych preferencji dla „szczególnie istotnych” audiowizualnych usług medialnych, wskazywanych przez ustawodawcę lub organ

regulacyjny, nie ma uzasadnienia. Wystarczające są gwarancje dotyczące obowiązku przedsiębiorców dostarczających sieci łączności elektronicznej w zakresie zapewniania dostępu do elektronicznych przewodników po programach na sprawiedliwych, rozsądnych i niedyskryminujących warunkach, niezależnie od zajmowanej przez tych przedsiębiorców pozycji rynkowej.

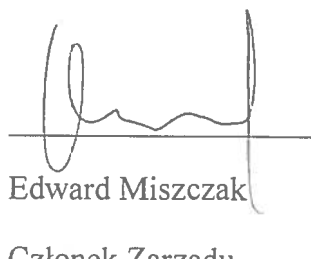
Można rozważyć kwestię doprecyzowania podmiotów uprawnionych do takiego dostępu, wśród których kluczową rolę powinni odgrywać dostawcy audiowizualnych usług medialnych.

Nie ma uzasadnienia do wprowadzania do dyrektywy o audiowizualnych usługach medialnych, ani tym bardziej do dyrektywy 2002/13/WE o dostępie, wymagań odnoszących się do zawartości, układu i walorów prezentacyjnych przewodników. Dyrektywa powinna przeciwdziałać ryzyku dyskryminacji dostawców usług za pomocą przewodnika po programach, nie powinna natomiast ustanawiać dodatkowych preferencji dla poszczególnych usług za pomocą tego instrumentu.

Z wyrazami szacunku,

Maciej Maciejowski
Członek Zarządu

Edward Miszczak
Członek Zarządu